

ב"ה

שבועות

חג השבועות הוא הסיום של חג הפסח

ההכנה לקבלת התורה התחילה למעשה תיכף ומיד ביציאת מצרים (חג הפסח) – כמו שכתוב^[1] "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", היינו, שהתכלית והמטרה דיציאת מצרים היא - "תעבדון את האלקים על ההר הזה", קבלת התורה בהר סיני^[2].

כלומר: כל משך התקופה מחג הפסח ועד חג השבועות, ענינה אחד הוא - בחירת הקב"ה בבני ישראל להיות לו לעם, שהתחלתה - ביציאת מצרים (בחג הפסח) וסיומה - בקבלת התורה (בחג השבועות).

וענין זה (הקשר דחג הפסח עם חג השבועות) מודגש על פי דברי המדרש^[3] (המובא בכמה וכמה דרושי חסידות^[4]) "ראויה היתה העצרת של חג שתהא רחוקה חמשים יום כנגד העצרת של פסח אלא כו", היינו, שהקשר דחג השבועות עם חג הפסח הוא בדוגמת הקשר דשמיני־עצרת עם חג הסוכות ("עצרת של פסח" בדוגמת "עצרת של חג"), ומה שישנו הפסק של חמשים יום בין "עצרת של פסח" (חג השבועות) וחג הפסח - הרי אדרבה: ימים אלו הם ימי ההכנה לחג השבועות, וכולם מתאחדים על ידי מצוה אחת - ספירת העומר, שתוכנה הכנה למתן תורה^[5].

וככל עניני התורה מרומז ענין זה גם בנגלה דתורה, עד לענין של הלכה:

איתא בגמרא^[6] שלמדים דיני גיור ממתן תורה - שלכן צריכים מילה וטבילה וקבלת מצוות: **קבלת מצוות** – על ידי אמירת "נעשה ונשמע", **טבילה** - "ויקח משה את הדם ויזרוק על העם"^[7], ואין הזאה בלא טבילה. ו**מילה** - בעת יציאת מצרים, שהיו צריכים למול את עצמם לא רק כדי שיוכלו לאכול קרבן פסח, שהרי "כל ערל לא יאכל בו"^[8], אלא גם בתור התחלת הגירות.

ונמצא, שענין הגירות דכללות עם ישראל היה במשך התקופה דחג הפסח וחג השבועות: התחלת הגירות - בחג הפסח על ידי המילה, וסיומה - בחג השבועות על ידי טבילה וקבלת מצוות.

...והנה, על פי האמור לעיל אודות הקשר דחג הפסח וחג השבועות - יובן גם הטעם לכך שאדמו"ר הזקן כלל את הלכות חג השבועות בהלכות פסח, שכן, הסימן האחרון דהלכות פסח עוסק כולו בדיני חג השבועות. ובהקדמה:

ידוע גודל הדיוק בחיבור השולחן ערוך של רבינו הזקן - כמבואר בארוכה בהקדמת הרבנים בני הגאון המחבר שנדפסה בהתחלת השולחן ערוך. ואף שהדפסת השולחן ערוך היתה לאחר הסתלקותו של רבינו הזקן [מלבד הלכות תלמוד תורה וסדר ברכת הנהנין (וכן ספר התניא) שנדפסו בחייו], וכפי ששם לב והעיר אחד מזקני החסידים⁹¹, שמסירת השולחן ערוך לדפוס בפעם ראשונה (על ידי אדמו"ר האמצעי) היתה ביי"ב תמוז שנת תקע"ו - הרי הדפסת השולחן ערוך היתה על ידי הרבנים בני הגאון המחבר, שדייקו שהכל יודפס בתכלית הדיוק כו', כמבואר בהקדמתם.

ומעלה מיוחדת בהלכות פסח - כמבואר בהקדמה הנזכרת לעיל, שהתחלת כתיבת השולחן ערוך היתה "בהיותו יושב בשבת חכמוני במקום תחנונות של הרב הקדוש הנ"ל (הרב המגיד) שם הואיל באר את התורה בהלכות ציצית והלכות פסח, ושניהם נגמרו שמה עד בואם שמה הני תרי צנתרי דדהבא .. והיה לנגד עיניהם כתבי אאמו"ר בשני ההלכות הנזכרות לעיל וקלסוהו ושבחוהו עד למאד מאד כו'".

ומפני גודל הדיוק של רבינו הזקן, מסתבר לומר שמה שכלל הלכות שבועות בסוף הלכות פסח - אין זה מפני שההלכות דחג השבועות זוטרתיו הם (מספרם מועט), אלא מפני שענינו של חג השבועות הוא - סיום ושלימות הענין דחג הפסח, כנזכר לעיל בארוכה.

קטע משיחת ש"פ נשא, ב' סיון, רשימת השומעים בלתי מוגה.
תו"מ ה'תשד"מ ח"ג ע' 1838.

- [\[1\]](#) שמות ג, יב.
- [\[2\]](#) פרש"י עה"פ.
- [\[3\]](#) שהש"ר פ"ז ב (ב).
- [\[4\]](#) ד"ה ביום השמיני עצרת תרפ"ט. ועוד.
- [\[5\]](#) ראה ר"ן סוף פסחים.
- [\[6\]](#) יבמות מו, א. ואילך.
- [\[7\]](#) שמות כד, ח.
- [\[8\]](#) שמות יב, מח.
- [\[9\]](#) ב"מבוא" לס' קונטרס השולחן (להרה"ח נאה) ס"ד.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי , אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה , צביה זלאטע רייזל , שמואל , מנחם מענדל , ישראל אריה לייב , יוסף יצחק ,
שניאור זלמן , חיה מושקא , אברהם דוד , אהרן , חנה